

ατον, ἐψιθύρισεν ὁ Τραπεζίτης, ἀφοῦ πηγαίνει χωρὶς δυσκολία.

— Κύριε Βινιόρ, ἔμπορεῖτε νὰ διαβάσετε μουσικὴν; ἠρώτησεν ἡ Ἀλίκη τὸν ταμίαν μὴ ἀπομακρυνθέντα ταύτης ἐνόσω ὁ φίλος τοῦ ἠγόρευεν.

Ὁ ταλαίπωρος νέος μεγάλως ἐξεπλάγη, διότι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐγνώριζε μὲν τὴν ἀμάθειάν του, τὸν ἠνάγκαζε δὲ δημοσίᾳ νὰ ἐξιμολογηθῇ ταύτην.

— Τότε ὁ ἐξάδελφός μου θὰ στρέφῃ τὰ φύλλα, ἐπανελάθεν ἡ νεῆνις προσβλέπουσα τὸν Μάξιμον. Εἶνε ἡ τιμωρία του, ἐπειδὴ δὲν ἦλθε τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην.

— Ὡραία τιμωρία, ἐπανελάθεν ὁ ἐξάδελφος, γνωρίζων ὀλίγον ἀπὸ κάθε τι, χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχη μάθῃ ἀρκετὰ.

Ὁ κύριος Δορζέρ ἦν καταγοητευμένος. Ἡ Ἀλίκη ἔδειξε προτίμησιν εἰς τὸν προστατευόμενόν του. Δὲν ἐλυπεῖτο λοιπὸν διότι ἡ παιδαγωγὸς τῆς τὴν προσεκάλεσε νὰ παίξῃ τὸ Κῆμα.

Καὶ ὁ Μάξιμος ἐξ ἄλλου ἐπεζήτη πᾶντοτε περιστάσιν νὰ φαίνεται εὐάρεστος εἰς τὴν Ἀλίκην, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὡς ἀδελφὴν ἀνταποδίδουσαν αὐτῷ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα.

Κατὰ τὰς ἐσπερίδας τῆς ὁδοῦ Σουρζὲν ἡ μουσικὴ ἦν ἀπαραίτητος, ἀλλὰ δὲν ἦσαν καὶ ὑποχρεωμένοι νὰ προσέχωσιν. Ὡμίλουν λοιπὸν περὶ πολιτικῆς καὶ χρηματιστηρίου καὶ συρμῶν, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐνθους ἐξετέλει μουσικὸν τεμάχιον, τὸ ὅποσον ἤθελε κινήσει τὴν καρδίαν εὐαίσθητοτέρων ἀνθρώπων.

Μόνη ἡ κυρία Μαρτινὼ ἐπεδοκίμαζε τὴν καλλιτεχνικὴν δεινότητα τῆς μαθητρίας τῆς.

Ὁ Βινιόρ ἐπεθύμει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ ἵνα τὴν ἀκούσῃ πλησιέστερον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ διευθυντοῦ του, ἀναλύοντος ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ τὰ τῆς ὑψώσεως τοῦ συναλλάγματος καὶ καλοῦντος εἰς ἐπεζήγησιν καὶ τὸν ταμίαν του.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Μάξιμος εὐρέθησαν λοιπὸν μόνοι, καὶ οὐδὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ὁμιλῶσιν ἐλευθέρως, ἐνῶ ταῦτοχρόνως κατεγίνοντο καὶ εἰς τὸ ἔργον των. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇ τις τί δύναται νὰ λεχθῇ ὑπὸ δύο νέων πρὸ τετραδίου μουσικῆς.

Θαρρεῖ κανεὶς ὅτι τὸ κλειδοκύμβαλον εὐρέθη πρὸς χάριν τῶν ἐρωτικῶν ἐκμυστηρεύσεων.

— Μάξιμε, ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω σπουδαῖα, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Ἀλίκη ἀναζητοῦσα μεταξὺ ἄλλων μουσικῶν τεμαχίων τὸ αἰτήθέν.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος ἐπίσης χαμηλῇ τῇ φωνῇ· γινατὸ λοιπὸν μ' ἔφερες ἐδῶ. Λέγε, εἰμαι σοβαρὸς ὥς ἂν Ἀγγλος κλητῆρ.

— Εἶσαι φίλος τοῦ κυρίου Βινιόρ.

— Φίλτατος.

— Τότε θὰ μοῦ πῆς ἂν ἔμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ σ' αὐτόν.

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

— Σ' ἐρωτῶ ἂν ὁ κύριος Βινιόρ εἶνε

ἀνθρώπος ποῦ ἔμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ δυστυχῇ φίλον.

— Naί, βέβαια. Ἐγγυῶμαι περὶ αὐτοῦ ὅπως καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου εἰς παρμαίαν περιστάσιν.

— Εὐχαριστῶ. Εὐρῆκα τὸ βάλς καὶ πρέπει νὰ τὸ παίζω. Ἀλλὰ ἐνῶ θὰ παίζω ἔμπορεῖ νὰ μιλοῦμε περὶ δυνατὰ καὶ δὲν μᾶς ἀκούει κανεὶς ἔτσι.

Ἡ Ἀλίκη ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θροنيδίου περιπλανῶσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν πληκτρῶν.

— Γιατί θέλεις νὰ λάβῃς πληροφορίας περὶ τοῦ Βινιόρ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Διότι ἦτο φίλος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ καὶ διότι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε δυστυχής. Ἐμπορῶ νὰ βασισθῶ ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἀθῶος;

— Ἀθῶος ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ! Λοιπὸν ἐσὺ πιστεύεις πῶς εἶνε;

— Καὶ μήπως σὺ ἀμφισβᾷλεις; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ νεῆνις.

Ἡ Ἀλίκη ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔκαμε παρατονίαν τινὰ καὶ ὁ Μάξιμος ἐλησμόνησε νὰ στρέψῃ τὴν σελίδα.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

ΕΡΡΙΚΟΥ ΠΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς πρωίας, κοινὸς τις ἡμῶν φίλος, καὶ δύο τοῦ κυρίου δὲ Σεράν, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἱατρός, συνήλθον ἐν τῷ μικρῷ τοῦ Ἀλβέρτου κοιτῶνι. Οὗτος καὶ ὁ κόμης εἶπον ἡμῖν ἀπλούστατα ὅτι ἡ μονομαχία αὐτῶν εἶχε λόγους ἐκ τῶν μάλλον σοβαρῶν.

Τούτου ἕνεκεν, παρεκάλουν ἡμᾶς ἵνα μὴ ζητήσωμεν αὐτούς. Ἡμεῖς ἀπαντες φίλοι καὶ κατὰ συνέπειαν, οὐδεμίαν ποιήσαντες παρατήρησιν, ἐνησχολήθημεν ἐν τῷ ἄμα ἵνα κανονίσωμεν τὰ τῆς μονομαχίας.

Συνεφωνήθη ὅτι ἀμφότεροι θὰ προσεβάλλοντο διὰ ξίφους καὶ ὅτι ὁ ἀγὼν δὲν θὰ ἐπερατοῦτο ἢ μετὰ τραῦμα σοβαρόν.

Ἐπορεύθημεν εἰς τὸ δάσος τῶν Βινγκενῶν. Ὁ κόμης, μετὰ τῶν δύο μαρτύρων αὐτοῦ, ἦν ἐν τινὶ ἀμάξῃ, ὁ δὲ Ἀλβέρτος, ὁ ἡμέτερος φίλος καὶ ἐγώ, ἐν ἐτέρᾳ. Ὁ φίλος ἡμῶν ἐγίνωσκεν ὅτι ἀκραιφνὴς φιλία μᾶς συνέδεεν ἀμφοτέρους. Ἡννόησεν ὅτι κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην ἐπεθυμοῦμεν νὰ συνομιλήσωμεν κατὰ μόνους, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, ὅπου προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ἀλβέρτος μοὶ ἐξήγησεν ἐν συντομίᾳ τὰ συμβάντα.

— Ἦδη, μοὶ εἶπε, τὸ ζήτημα εἶνε ἀρκούντως φανερόν. Ἐὰν φονευθῶ, τὰ πράγματα θέλουσιν ἀπολήξει κακῶς. Ὁ κόμης, ἄλλως τε, λίαν περιποιητικὸς ὢν, δὲν θὰ καταστήσῃ τὴν σύζυγόν του δυσ-

τυχεστέραν ἄλλης γυναικῆς, ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει εὐρεθείσης. Εἶπα ὁ χρόνος, ὁ τὰ πάντα δαμάζων, θὰ τῇ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς ταύτας τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς νεότητος.

Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σύννοος.

— Ἀλλ' ἐὰν ὁ κόμης φονευθῇ; εἶπον.

— Τότε ἡ ἀπόφασις ἐγένετο. Πραγματῶν τὸ ὄνειρον, περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε σοὶ ὠμίλουν διαρκῶς. Ἀρπάξω τὴν Μαρρίαν. Ἡ θυγάτηρ τῆς μόνης τὴν ἐχώριζεν ἀπ' ἐμοῦ· ἤδη θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, θὰ ὑπάγωμεν εἰς Ἀμερικὴν, θὰ ζητήσω ὑπηρεσίαν ἐν Χιλῇ καὶ θὰ ζήσωμεν εὐδαίμονες ἢ ἀτυχεῖς, ἀλλὰ συντηνωμένοι, διότι νὰ ζήσωμεν ἄλλως, εἶναι ἀδύνατον.

— Ἐχεις χρήματα;

— Ἐχω τρεῖς χιλιάδας φράγκα. Θὰ μοὶ δανείσῃς τὰς οἰκονομίας σου, αἰτινες ἀνέρχονται εἰς ἄλλας τόσας. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ ζήσωμεν ἐπὶ ἑξ μῆνας, ἐν ἔτος, τὸν ἀπαιτούμενον τέλος χρόνον, πρὸς λήψιν μᾶς ἀποφάσεως.

Καὶ ἐπειδὴ ἔσειον τὴν κεφαλὴν, προσέθετο ποιῶν ἐσχάτην προσπάθειαν, ἵνα μειδιάσῃ.

— Ἐξ μῆνες εἶνε μία αἰωνιότης διὰ τὸν ἔχοντα μόνον ἐνώπιόν του μίαν ὥραν μόνον ζωῆς. Θὰ ἤμην παράφρων, ἂν ἀνησύχουν διὰ τὸ μέλλον.

Ἀφικόμενοι, κατήλθον τῆς ἀμάξης. Βαδίσαντες ἐπὶ μικρόν, εὐρομεν ἄδενδρόν τι μέρος. Ὡραῖος χειμερινὸς ἥλιος ἐξετόξευε τὰς χρυσαυγεῖς αὐτοῦ ἀκτῖνας. Ἡ φυσικὴ αὐτῇ ἀντίθεσις, πρὸς τὴν προσεχῇ πένθιμον σκηνήν, εἶνε ἐκάστοτε ἐπιβλητικὴ ἐν ὥρᾳ μονομαχίας. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐτάχθησαν ἐναντι ἀλλήλων. Τὰ ξίφη εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐλθὼν τὸ ξίφος τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τὸ προσέφερον εἰς αὐτόν. Τὸ ἤρπασε μεθ' ὀρμῆς, ἀλλὰ πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ζωηρότητος. Εἰς τῶν φίλων τοῦ κόμητος τῷ προσέφερε τὸ ἔτερον. Ἀμφότεροι διεσταύρωσαν τὰ ξίφη· εἶτα, ἐπὶ τῷ σημείῳ μάρτυρός τινος, ἡ πάλῃ ἤρξατο καὶ διήρκεσεν ἐπὶ τινὰ μόλις δευτερόλεπτα. Ὁ κόμης ἀνετράπη διατρυπηθεὶς διαμπαξ.

Μετὰ τὰς συνήθεις προσαγορεύσεις, ἀπεσύρθημεν. Ὁ φίλος ἡμῶν ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Ἀλβέρτος καὶ ἐγὼ ἐπανήλθον ἀμέσως εἰς Παρίσιους.

Ἄμα ἔδωκα τῷ Ἀλβέρτῳ τὰ ἀναγκαζοῦντα αὐτῷ χρήματα μὲ ἀφῆκεν. Ἐνηγκαλίσθημεν δακρύοντες, καθότι ἠδυνατοῦμεν νὰ προῖδωμεν πότε ἠθέλομεν ἐπανίδει ἀλλήλους. Δεκαετὴς κοινὸς βίος καὶ ἀφοσίωσις ἀπώλλυντο ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ. Ἡ ὀδύνη μ' ἔκαμε νὰ θεωρήσω αὐτὸν ὡς παράφρονά καὶ τὸν ἡλεγχον, ὡς θελήσαντα νὰ ἐγκαταλίπῃ χάριν γυναικὸς τινος τὸν φίλον του, τὸ στάδιον του, τὴν πατρίδα του.

— Τὴν ἀγαπῶ, μοὶ εἶπε, καὶ αὐτὴ οὐδένα ἄλλον ἐκτός ἐμοῦ ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ.

Προσέθετο δέ:

— Γράφε μοι, εἰς Ἀθρην περὶ τῆς τύχης τοῦ κόμητος.

Ἐν ταῖς κρίσεσιν περιστάσεσιν, ἐν αἷς

εὐρίσκατο ἐνήργησεν ὁ Ἀλβέρτος ὡς εὐτολμος ἀνὴρ, ἀποφασίσας νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ κωλύματα ἢ νὰ συντριβῇ ὑπ' αὐτῶν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, εὐρέθη εἰς Σάρτην. Ὅτε ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κόμητος, ἦν λίαν συγκεκινημένος, πλὴν ἐδέσποζεν ἑαυτοῦ. Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος δὲ Σεράν, Ἰωάννης, ἠνέφξεν αὐτήν. Ὁ Ἀλβέρτος τὸν ἔλαβε κατ' ἰδίαν. Ἐφαίνετο ἄκρως συντετριμμένος.

— Φίλτατέ μοι, τῷ εἶπε, βεβαίως οἱ λόγγοι, οἱ παρκακινῆσαντες τὸν κόμητα νὰ ἀναχωρήσῃ, σοὶ εἶνε γνωστοί. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς τιμῆς του. Εἰς Παρίσιους, ὅπου μετέβη, ἐτραυματίσθη ἐπικινδύνως. Μὲ ἀπέστειλε δὲ ἵνα προειδοποιήσω τὴν κόμησιν περὶ τούτου καὶ ἐνεργήσω τὰ τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ἐπειδὴ ὁ θεράπων ἐδίσταζεν, ὁ Ἀλβέρτος ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά του λουδοβίκειον λέγων:

— Ἐννοεῖς ὅτι αὐτὰ πρέπει νὰ μείνωσι μυστικά; ὁδήγησόν με πρὸς τὴν κόμησιν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία ἦσαν μόνον ἔναντι ἀλλήλων.

Ἡ δύστηνος γυνὴ τοσοῦτον ὠχρίασε βλέπουσα τὸν Ἀλβέρτον, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ, μετ' ὀλίγον ὅμως ἔρρηξε γοερὰν κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Μήπως ἐτραυματίσθης; εἶπεν.

Εἶτα, κρύψασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ περιπτύξασα αὐτὸν ἰσχυρῶς, προσέθετο ταπεινῶνως:

— Καὶ ἐκεῖνος;

— Ἐκεῖνος δὲν ἐφονεύθη, ἀλλὰ τὸ τραῦμά του εἶνε σοβαρόν.

Ἐπεκράτησε στιγμιαία σιγή.

— Ἀκουσόν με, Μαρία, ἐπανέλαθεν ὁ Ἀλβέρτος, μοὶ εἶπες ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ἦτο τὸ μόνον μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχον ἐμπόδιον, ὅτι ἐὰν δὲν εἶχες τέκνον δὲν θὰ ἐδίσταζες νὰ με ἀκολουθήσῃς. Παρῆλθον λοιπὸν τέσσαρα ἔτη ἀφ' οὗτοῦ ἀγαπώμεθα, καὶ εἴμεθα κεχωρισμένοι. Θέλεις νὰ γίνῃς ἰδική μου; Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς;

— Ναι, ἀπεκρίνατο ἐκείνη, θὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Ἐν τούτοις, συγκεκινημένη καὶ μεθ' ὕφους ἱκετευτικοῦ προσέθετο:

— Ἀλλὰ βοήθησόν με, διεύθυνον τὰ βήματά μου, διότι ἀγνοῶ τί νὰ πράξω ἢ κεφαλὴ μου ἀλγεῖ, πονεῖ ὡς ἀποκοπείσα.

Αἱ λέξεις αὐτῆς ἦσαν ἐνθερμοὶ, διακεκομμένοι. Ἡ τάλαινα γυνὴ, ἠννόει ἐνδομύχως ὅτι ἐπὶ τοῦ ἔρωτός τῆς, τοῦ ἄχρῃ τοῦδε μὴ ὄντος ἐνόχου, θὰ ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ αἰμάσουσα κηλὶς. Ὁ Ἀλβέρτος ἠννόει τοῦτο ὡς καὶ ἐκείνη, καθόσον τὸ αὐτὸ δεινὸν προαίσθημα κατέθλιβε τὰς καρδίκας ἀμφοτέρων. Ἀλλ' εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ χαρᾷ τῆς ὁδόν, καὶ ἂν αὕτη ἐπρόκειτο νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς ἄβυσσον.

Ἐπομένως, τῇ εἶπε σχεδὸν ψυχρῶς:

— Μὴ ἀνησυχεῖς διόλου, ἀναλαμβάνω τὰ πάντα. Πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Λάβε τὴν ἐφесτρίδα καὶ τὸ πιλιδιόν σου.

Τὴν ἐβοήθησεν ὅπως φορέσῃ τὸν πῖλόν τῆς, ἔρριψε τὴν ἐφесτρίδα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἐξῆλθον.

Ὁ θεράπων παρετήρει αὐτοὺς σιωπηλῶς καὶ προσέκλινεν, ἐνῶ ἀπῆρχοντο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ οἰκία τοῦ κόμητος ἦτο ὠκοδομημένη ἐκτὸς τῆς πόλεως, εὐρέθησαν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Εὐτυχῶς, οὐδεὶς γνωστὸς αὐτοῖς ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ διαμερίσματος ἐφ' οὗ ἐπέβησαν. Ἀλλ' οὐχ ἦττον, καθ' ὁδόν, ὀλίγας μόνον λέξεις ἀπέτειναν ἀλλήλοις, καὶ τοῦτο ἐκ φρονήσεως, ὡς ἐπιθυμοῦντες ν' ἀφήσωσιν ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερα τῆς ἀποδράσεώς των ἔχνη.

Ἀφικόμενοι ἐν Παρίσις, ἐκρύβησαν ἐν τινὶ ξενῶνι, εἶτα, περὶ τὴν δεκάτην τῆς νυκτός, ἐπορεύθησαν δι' ἀμάξης εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν τῆς Ἀβρῆς σταθμόν, ὅπου ἐπέβησαν τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς ἐνδεκάτης.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ Μαρία ἀπεκοιμήθη, διότι ἦν λίαν ἐξησθενημένη ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν καταβαλοῦσης αὐτὴν συγκινήσεως. Ὁ Ἀλβέρτος ἐσκέπτετο περὶ τῶν μέσων τῆς ἐν Ἀβρῇ ἀκινδύνου αὐτῶν διαμονῆς καὶ ἰδίως τῆς ἐκεῖθεν ἀναχωρήσεώς των. Ἀμυδρὰ ἀκτῆς ἐλπίδος διήλθε τοῦ νοός του. Σπουδαστὴς ὢν συνῆψε φιλίαν μετὰ τινος ἐθελοντοῦ, ὀνόματι Ζαρέν. Πρὸ τινων ἐβδομαδῶν, συνήντησε κατὰ τύχην εἰς Παρίσιους τὸν Ζαρέν τοῦτον, ὅστις τῷ διηγήθη ὅτι, παραιτηθεὶς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἐγένετο πλοίαρχος, ὅτι διέμενεν ἔκτοτε εἰς Ἀβρην καὶ ὅτι ἐσκέπτετο ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν προσεχῶς διὰ τὰς Μεσημβρινὰς θαλάσσας. Βασιζόμενος ὅθεν ἐπὶ τῇ συνεντεύξει ταύτῃ ὁ Ἀλβέρτος, μετὰ τὴν μονομαχίαν αὐτοῦ, εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιον τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἀλλ' ἠγνόει ἐὰν ὁ Ζαρέν εὐρίσκατο ἔτι ἐν Ἀβρῇ, καὶ ἂν ὁ πλοίαρχος θὰ ἐδέχετο νὰ συμπαράλθῃ τοὺς φυγάδας. Αἱ σκέψεις αὗται ἐβασάνιζον σφόδρα τὸν Ἀλβέρτον. Ἡ ἐπίπονος τῆς Μαρίας κατάστασις διεσκαδίσθη ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκοιμάτο, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἀλβέρτου. Ὁ ὕπνος τῆς ἦν πυρετώδης καὶ τετραχυμένος· ἀνέπνεε κοπιωδῶς καὶ ἐνίοτε ἀσυνάρτητοι φράσεις, ἐν αἷς συνεμίγνυντο τὰ ὀνόματα τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, διέφευγον μετ' ἀγωνίας τῶν χειλέων τῆς. Ὁ Ἀλβέρτος ἐπὶ μακρὸν καὶ θλιβερῶς παρατηρήσας αὐτήν, ἡσθάνθη ἑαυτὸν καταβαλλόμενον, διότι προέβλεπεν ὅτι καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ κόμης δὲν θὰ ἐπέβη ἢ ἐνωσίς του μετὰ τῆς Μαρίας, καθίστατο ἀδύνατος.

Ἀδύνατος! Φεῦ! Εἰς τὴν λέξιν ταύτην προσκρούουσι πάντα τὰ ὄνειρα ἡμῶν, αἱ γλυκεῖαι ἐλπίδες καὶ οἱ προσφιλέστεροι ἡμῶν πόθοι.

Περὶ τὴν τετάρτην τῆς πρωίας, ἀφικνοῦντο ἐν Ἀβρῇ, ἀμφοτέροι καταβε-

βλημένοι ὑπὸ τοῦ καμάρου καὶ τοῦ ψύχους χειμερινῆς νυκτός. Ὁ Ἀλβέρτος ἐξελέξατο τὸν ξενῶνα τοῦ Ἀργυροῦ Ἡλίου, οἰκοδόμημα ταπεινοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ τὴν Παρισινήν Ὀδόν, ἐνθα ἐνεθυμεῖτο ὅτι κατῴκησέ ποτε. Ἐκρουσαν τὴν θύραν. Ὁ ὑπηρετὴς προσῆλθεν ἐπὶ τέλους κρατῶν κηροπήγιον καὶ ἐξωγαμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁδήγησεν αὐτοὺς εἰς δωμάτιον δευτέρας τάξεως, οὗτινος ἡ διασκευὴ ἦν προβληματικὴ, ἡ ἀποψις, γυμνὴ καὶ ἡ κατῆφεια καὶ πλῆξις ἐφαινόντο ὅτι ἦσαν οἱ μόνον αὐτοῦ κάτοικοι. Ὁ Ἀλβέρτος, διατάξας ν' ἀνάψωσι ζωηρὸν πῦρ, ἀπέπεμψε τὸν ὑπηρετὴν, συστήσας αὐτῷ ἵνα ἅμα τῇ ἐγέρσει τῆς οἰκοδεσποίνης καλέσῃ αὐτὴν παρ' αὐτῷ. Ἡ Μαρία, ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ κατελιημμένη, ἦν βεθυσιμένη οἶονεῖ ἐν ληθάργῳ. Ὁ Ἀλβέρτος τὴν ἤγειρε τοποθετήσας αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. Δὲν ἐβράδυνε νὰ κοιμηθῇ. Περὶ τὴν ἐβδόμην, ἡ οἰκοδεσποινα προσῆλθεν. Ἦν γυνὴ τεσσαράκοντοῦτις ἡ φυσιογνωμία τῆς ἦτο γαλήνιος ἅμα καὶ μειλίχιος. Ἡ θέα αὐτῆς, καθησύχασε τὸν Ἀλβέρτον.

— Κυρία, τῇ εἶπε, σὰς παρεκάλεσα νὰ ἀναβῇτε διὰ νὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς πασχούσης συζύγου μου, διότι ἀσχολίαίτινές με ἀναγκάζουσι νὰ ἐξέλθω. Τὴν ἐσπεράν αὐτὴν πρόκειται νὰ ἔλθωσιν ὁ πενθερός καὶ ἡ πενθερά μου, ἀλλ' ἡ σύζυγός μου ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ αὐτῶν κρυφίως, ὅπως κἀμὴ θαλασσίαν ἐνδρομήν, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐτιμωρήθη, ὡς παρατηρεῖτε, διότι ἡ νυκτερινὴ πορεία τὴν ἐβλάψε.

Τὸ ὥχρον καὶ χάριεν τῆς Μαρίας πρόσωπον, ἡ συμπαθητικὴ τοῦ Ἀλβέρτου φωνή, ἡ ἀγγελία τῶν κατὰ τὴν ἐσπεράν ἀφιχθισμένων δύο ξένων, ἦσαν ἱκανὰ νὰ κωλύσωσι τὴν οἰκοδεσποιναν ἵνα ζητήσῃ τὰ διαβατήριά των.

— Ἐσυχάζατε, κύριε, ἀπεκρίθη, καὶ μὴ σὰς μέλλει· θὰ φροντίσωμεν πολὺ διὰ τὴν σύζυγόν σας. Ἐὰν ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε ἢς κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι καὶ ἀμέσως θὰ τρέξωμε.

Ὁ Ἀλβέρτος, συστήσας τῇ Μαρίᾳ νὰ ἦ συνετὴ, ἐξῆλθεν.

Ἐπορεύετο σκεπτικὸς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ζαρέν. Ἐφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν. Ὁ δροσερὸς τῆς πρωίας ἀὴρ τῷ παρέσχε μεγίστην ὠφέλειαν. Εἶτα ἡ θέα τῆς θαλάσσης, τῶν ἐν τῷ λιμένι ὀρμούντων ἀπείρων πλοίων, τῆς γενικῆς κινήσεως, μετέβαλλε τὸν ροῦν τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ. Ὅντως, οὐδέποτε ὁ ναυτικὸς μένει ἀτάραχος ὁσάκις βλέπει τὸ στοιχεῖον, ἐν ᾧ κατέτριψε τὸν βίον του.

Ὅτε ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον Φραγκίσκου τοῦ Α', ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, ἦν δροσεροτάτη αὖρα ἀνεκίνη, ὁ Ἀλβέρτος ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον κατὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἐλπίδα, τὴν δευτέραν ταύτην τῆς νεότητος δύνανται. Παρετήρησε τότε, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἐκ τῶν πλοίων ἀποβιβάζομένων πλοίαρχων ἐλάμβανον τὴν αὐτὴν ὁδὸν διεθυνόμενοι πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος.

Ἠκολούθησεν αὐτοὺς καὶ εὐρέθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀπὸ τῆς προκυμαίας εἰς τὴν *Παρισινήν* Ὁδὸν ἀγούσης, πρὸ μεγάλου καφείου, ὅπερ ἐκαλεῖτο *Καφεῖον τοῦ Ἐμπορίου*. Ἐσκέφθη — τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπληθύνευσεν — ὅτι οἱ τε ἔμποροι καὶ οἱ πλοίαρχοι ἐπορεύοντο εἰς τὸ καφεῖον τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος. Συνεπῶς, εἰσῆλθε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν θύραν, ὅπισθεν στήλης ἀποκρυπτούσης αὐτὸν ἐντελῶς. Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, εἶδεν εἰσερχομένους τρεῖς ἄνδρας, οἵτινες, καθίσαντες περὶ τινὰ τράπεζαν ἑναντί του, ἐζήτησαν καφέ καὶ ἔν δόμινον. Ὁ τελευταῖος τῶν νεωστὶ ἀφικομένων ἦν ὁ Ζαρέν. Ἦτο ὀλίγον φαλακρός, ἀλλ' εὐσαρκός καὶ εὐχρὸς, ἡ δὲ φυσιογνωμία αὐτοῦ προέδιδε πάντοτε τὴν καλοκάγαθόν του φύσιν. Τὴν δευτέραν μ.μ. πέμπτον παιγνίδιον δομίνου ἤρξατο. Ὁ Ἀλβέρτος, φοβούμενος μὴ παρτηρηθῇ ἢ παρατεταμένη αὐτοῦ παρουσία, ἐσκέφθη ὅτι εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ἵνα πορευθῇ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, δι' ὃ καὶ ἐξῆλθεν.

Τῷ εἶχον εἶπει ὅτι θὰ τὸν ἐπληροφύρουν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κόμητος καὶ πράγματι ἔλαβεν ἐπιστολὴν μου, ἐν ἡ ἀνήγγελλον αὐτῷ ὅτι τὸ τραῦμα τοῦ κ. δὲ Σεράν, ἂν καὶ σοβαρόν, οὐδόλως ἦν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπομένως ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν συνειδησὶν του ἀναπαυμένην.

Ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὁ Ἀλβέρτος ἐπορεύθη ἵνα δείξῃ αὐτὴν πρὸς τὴν Μαρίαν. Ἦννῶι ὅποσον παρήγορος θὰ ἦτο αὕτη διὰ τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ἡ Μαρία ἐκάθητο παρὰ τινὰ τῆς ἐστίας γωνίαν, βρεμώδης.

— Ἰδού, τῇ εἶπε τείνων τὴν ἐπιστολὴν, ἀνάγνωσε.

Ἡ Μαρία ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, λέγουσα:

— Εὐχαριστῶ, φίλτατέ μοι, εὐχαριστῶ! Ἐὰν ἀπέθνησκε θὰ ἐλυπούμην σφόδρα κατ' ὅλον μου τὸν βίον.

Εἶτα ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀναζητήσεών του.

Ὁ Ἀλβέρτος τῇ εἶπεν ὅτι συνήντησε τὸν Ζαρέν, ὃν ἀφῆκε πκίζοντα ἔτι δόμινον. Ἀμφότεροι δὲ εὐδαίμονες λογιζόμενοι, διότι ὁ θάνατος τοῦ κ. δὲ Σεράν δὲν ἐκρέματο πλέον ὥς ξίφος Δαμόκλειον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των, συνωμίζουν ὥς ἐρασταί.

— Πηγαίνω, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος ἐγειρόμενος, πρέπει νὰ τελειώσω μὲ τὸν Ζαρέν.

Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ καφεῖον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζαρέν ἐκέρδαινε. Ὁ ἄξιος πλοίαρχος συνδιελέγετο εὐχάρεστος μετὰ τῶν φίλων του, πίνων ποτῆριον ἀψινθίου. Ὁ Ἀλβέρτος ἐκάθησεν αὖθις καὶ παρτήρει τὸν φίλον του, φθονῶν λίαν αὐτὸν διὰ τὰς εὐδαίμονας καὶ εὐτυχεῖς ὥρας ἃς διήρχετο μετὰ τῶν φίλων του.

Τῇ ἐνάτῃ ὁ Ζαρέν ἀπεχώρησεν. Ἡ νύξ ἤρξατο νὰ ἐφικπλοῦται. Ὁ Ἀλβέρτος τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πα-

ρισίνης Ὁδοῦ, τὸν ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Πῶς εἶσαι; τῷ εἶπεν.

Ὁ πλοίαρχος στραφεὶς παρετήρησεν αὐτὸν ἐπισταμένως καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Ἀλβέρτον.

— Εἶσαι σύ! ἀνέκραξε. Πῶς εὐρίσκεσαι ἐδῶ;

— Αἱ! μία περιπέτεια, τῷ ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλβέρτος.

— Περιπέτεια, ἐρωτική;

— Ναί, προσέθετο ὁ Ἀλβέρτος μειδίων.

— Θὰ μοι τὴν διηγηθῇ;

— Πῶς ὅχι.

— Μόνον δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν καιρὸν, διότι ἀναχωρῶ αὐριον λίαν πρῶτ' μὲ τὴν *Ὁραία Εὐγενεῖα* διὰ Βαλπαραιῶν.

— Δὲν ἔχεις τι νὰ κάμῃς; εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

— Ὅχι, θὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ.

Ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τι ἐστιατόριον, καὶ διέταξε νὰ παραθέσῃ φαγητὰ ἐκλεκτά, καθότι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Ζαρέν ὑπερηγάπα ταῦτα. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, τῷ ἐξέθεσεν ἐν συντόμῳ τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας δὲ Σεράν συμβάντα. Ἡ διήγησις αὕτη ἐκίνησε λίαν τὴν περιέργειαν τοῦ Ζαρέν· ὅτε ὁμοῦ ὁ Ἀλβέρτος, ἐν ἐπιλόγῃ, ἐζήτησε νὰ τὸν συμπαραλάβῃ μετὰ τῆς Μαρίας ἐπὶ τοῦ πλοίου του, ὅπως μεταφέρῃ αὐτοὺς εἰς Ἀμερικὴν, δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ.

— Διάβολε! Διάβολε!

— Μοι ἀρνείσσαι τὴν χάριν αὐτὴν; εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, ποτὲ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶπῃ τις ὅτι ἠρνήθη νὰ παρῇ ὡς ὑπηρεσίαν εἰς φίλον μου. Θὰ παραλάβω σὲ καὶ τὴν νεαρὰν κυρίαν.

Καὶ κατέπιεν ἀπνευστὶ μέγα ποτῆριον οἴνου ξερῆς, μεθ' ὃ μειδίαμα ἐπεφάνη εἰς τὰ χεῖλη του.

Ὁ Ἀλβέρτος ἠγέρθη καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός.

Ὁ πλοίαρχος, σφόδρα συγκεκινημένος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καθύγρους ἔχων, ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του.

— Αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι, εἶπεν ἃς ὁμιλήσωμεν. Ὅταν ἐπανέλθω εἰς τὸ πλοῖον θέλω πέμψῃ τὴν λέμβον ἵνα σὲ περιμένη εἰς τὴν προκυμαίαν, κατὰ τὴν ἐννάτην. Ἐχεις χρεῖαν ἄλλου πράγματος;

— Ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, νὰ ἀγοράσω πράγματά τινα ἀναγκαιοῦντα διὰ τὴν κυρίαν.

— Μὴ ἀνησυχῇς δι' αὐτά. Ἐχω ἐπὶ τοῦ πλοίου πλήρες φορτίον γυναικείων πραγμάτων, τὰ ὅποια φέρω εἰς Βαλπαραιῶν καὶ Λίμαν. Θέλεις ἐκλέξει.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐμειδίασαν, ἔπειναν ἀλλήλους τὴν χεῖρα καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ἀλβέρτος ἐπέστρεψεν ἀμέσως ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἀμα εἰσελθὼν, προσεκάλεσε τὴν οἰκοδόσποιαν.

— Λυποῦμαι, κυρία, τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ ὁ πενθερὸς καὶ ἡ πενθερά μου εὐρον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἀρχαῖον φίλον, ὅστις μὰς ὑπεχρέωσε νὰ κατοική-

σωμεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Δεχθῆτε τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐκάματε εἰς τὴν σύζυγόν μου, σὰς βεβαιῶ δὲ ὅτι οὐδέποτε θέλομεν σὰς λησμονῆσαι ὅταν ἐπανέλθωμεν εἰς Ἀθῆναι.

Ἀφοῦ ἐπλήρωσε γενναιοδῶρως, ἀπῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Μαρίας.

Ἡ λέμβος τοῦ Ζαρέν περιέμενε αὐτοὺς παρὰ τὴν προκυμαίαν, καὶ, μετὰ τινὰς στιγμὰς, εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς *Ὁραίας Εὐγενεῖας*.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐγεροθεὶς ὁ Ἀλβέρτος, ἤκουσε τὰ ὅσα τὰ ἐργαζομένων ναυτῶν καὶ τὴν φωνὴν τοῦ πλοίαρχου, δίδοντος τὴν τελευταίαν πρὸς ἀπόπλουν διαταγήν.

Τότε ἐξύπνισε τὴν Μαρίαν, ἥτις ἐκοιμάτο, καὶ ἀνέβη μετ' αὐτῆς ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἡ *Ὁραία Εὐγενεῖα*, ἀναπεπταμένη πάντα τὰ ἱστία ἔχουσα, διέσχίζεν ὡς βέλος τὸν Ὠκεανόν. Ὁ οὐρανὸς ἦν ἀνέφελος, ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλει, δροσερὰ αὖρα ἐτάρασσε τὰ ἀφρίζοντα κύματα καὶ αἱ ἀκταὶ τῆς Γαλλίας ἐχάνοντο μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῇ ὁμίχλῃ. Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους.

— Δὲν μεταμελεῖσαι διόλου; εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος τῇ Μαρίᾳ.

— Ὅχι! τῷ ἀπεκρίθη, διότι οὐδὲν τόρα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὸν χωρισμόν μας.

Ἐπεται συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρ. τελῶν]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία *Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν* (τεύχη 14) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία *Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν* (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεῦματα—Τὸ Περιδέραι ν τῆς Βασιλείσσης—Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ—Ἡ Κόρη Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Ὄκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

«Παριῶν Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίσσης (τόμοι 10)..... Δρ. 5 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ» (τόμοι 2)..... Δρ. 3 [3.30]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Δεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπτ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αυτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων..... Δραχ. 3 [3.50]

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Δεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Παβίνης», μυθιστορία ἀβραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]

«Ἐξοσι γιλιὰδες λεῦγαι ὑπὸ τὰς θαλάσσας», μυθιστορία Ἰουλίου Βερν [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4.20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1.50 [1.70]